

TEMA

Hvorfor international mission?

AF LARS MALMGAARD JENSEN

*Fint nok med mission. Men er der ikke rigeligt at tage fat på i Danmark?
Hvorfor også på globalt plan?
Der ligger mindst fem realiteter bag begrundelsen.*

Da jeg gik i gymnasiet, brugte vi et matematikprogram på computeren. Ligninger, differentialregning og integraler blev løst med et snuptag. Den slags redskaber er gode, hvis man har styr på matematikken bag. Men som alle gymnasielærere kan bevidne, er der en risiko for, at synet for hele arbejdsmåden forsvinder, når man ikke forstår *baggrunden*.

Vi taler om og arbejder med international mission i Luthersk Mission og i Norea Mediemission. Men forstår vi, hvorfor den globale mission ikke bare er én mulighed blandt mange andre, men et mandat og en opgave, der er givet til alle kristne?

Hvis ikke vi forstår den bibelske tankegang og det bibelske hjerteblod bag kaldet til international mission, står vi i overhængende fare for at miste synet for det over tid. Min egen fornemmelse er, at international mission i dag ofte bli-

ver en "interesse" for de "særligt engagerede".

Intet er selvfølgelig videregivet i troens verden. De bibelske sandheder må tilegnes på ny af hver generation. Det gælder også synet for evangelisation og mission – lokalt såvel som globalt!

Alle folkeslag

Jesu missionsbefaling er et grundlæggende kald til alle kristne: "Gå derfor hen og *gør alle folkeslagene* til mine disciple ... Og se, jeg er med jer alle dage indtil verdens ende" (Matt 28,18-20).

Befalingen er uden begrænsninger: Alle folkeslag skal høre evangeliet. Løftet er også uden begrænsninger: Jesus går med helt til verdens ende. Dét overordnede kald og løfte løber som en tydelig tråd i NT og gælder alle kristne.

En del af kaldet indebærer at døbe og *lære*, hvorfor oplæringen af nye kristne – fx gennem

bibelskoler, støtte til nye præster osv. – er en central del af kristen mission. I denne artikel vil vi dog fokusere på kaldet til at nå nye mennesker med evangeliet, så de kommer til tro. Det kald udspringer af fem realiteter.

1. Gud vil frelse alle

Først vil jeg pege på Guds inderlige ønske om at frelse alle. Der er ikke noget menneske på jorden, som er uden for Guds kærlighed og frelsesvilje. Peter skriver, at Gud ”vil, at ingen skal gå fortabt, men at alle skal nå til omvendelse” (2 Pet 3,9). Når Jesus ikke er kommet igen endnu, så skyldes det Guds brændende ønske om, at alle skal nå til omvendelse. Den virkelighed er frisættende, når den først får rum hos os. Realiteten er, at Gud *vil* menneskers frelse, endnu mere end du og jeg vil det.

Den første rektor ved MF i Oslo, Ole Hallesby (1879-1961), har skrevet noget, som jeg ofte vender tilbage til. Han beskriver malerisk, hvordan du i bøn ser Jesus for dig, mens han taler til dig:

”Du elsker dine kære, men *jeg elsker dem alligevel højere* [...] Både du og jeg elsker dem, og *nu skal vi to bede dem ind i Himmerige*. Bliv blot ikke træt eller forsagt, selvom det tager tid.”¹

Hallesby sætter stærkt ord på, at bønnen om frelse er en bøn, som Guds hjerte banker for. Den banker for de mennesker, jeg har tæt på, og det er en trøst, som vi er mange, der lever af. Men Guds hjerte banker lige så heftigt for resten af menneskeheden. Intet menneske elsker et andet højere, end Gud gør det.

Det er fundamentet for international mission: Vi går ikke på vores egen følte, oplevede eller erfarede kærlighed til fremmede medmennesker i andre kulturer og sprog, for den rækker – af naturlige grunde – ikke langt, men vi går på *Guds* kærlighed til dem.

2. Der er kun frelse gennem Jesus

Den anden realitet bag kaldet til global mission er: ”Der er én Gud og én formidler mellem Gud og mennesker, mennesket Kristus Jesus, som

Vi går ikke på vores egen følte, oplevede eller erfarede kærlighed til fremmede medmennesker, men vi går på Guds kærlighed til dem

gav sig selv som løsesum for alle” (1 Tim 2,5f).

Den katastrofale uoverensstemmelse – synden og oprøret – som mennesker står i over for Gud, er det alene Jesus, der kan løse. Det understreges igen og igen i NT, at Gud vil, at mennesker skal frelses – men de frelses *alene* gennem tro på evangeliet!

Engang mødte jeg en kinesisk samarbejdspartner i Norea-regi. Han er vokset op i en typisk daoistisk² taiwansk familie, men undervejs i High School kæmper han med meningen med livet. En dag ser han et opslag på sin skole med en invitation til et kristent ungdomsmøde. Gennem det arbejde bliver han kristen, men kommer til at stå i en voldsom spænding til familien.

Daoismen og forfædre dyrkelsen i hans familie tilsiger nemlig, at han, som den ældste søn, skal bringe ofre til forældrene, når de dør. Men det vil han ikke som kristen, og frustrationen i familien er mærkbar. På forunderlig vis begynder hans far at lytte til Trans World Radios programmer, der forkynder evangeliet for ham. Det ender med, at faren også modtager Jesus som sin frelser, og familien som helhed kommer til tro.

Igennem mange år har sønnen nu arbejdet med kristen mediemission til Kina. Det gør han, fordi han ved, at det kun er ved evangeliet om Jesus, vi kan blive frelst: ”Der er ikke frelse i nogen anden, ja, der er ikke givet mennesker noget andet navn under himlen, som vi kan blive frelst ved” (ApG 4,12). Derfor må evangeliet nå ind over grænserne – til dem, der aldrig har hørt det før.

3. De unåde folkeslag går mod fortabelse

Den tredje realitet, jeg vil pege på som baggrund for global mission, er fortabelsens risiko. Når et menneske kun bliver frelst ved troen på

Lars Malmgaard Jensen,
f. 1995

Landsprædikant i LM og informationsmedarbejder i Norea Mediemission
lj@norea.dk

FOTO: BRESTON KENYA

Hvad sker der med den uskyldige mand i Afrikas jungle? Han bliver frelst! Problemet er bare, at han ikke eksisterer!

Jesus, så indebærer det, at mennesker, der ikke kender Jesus, går evigt fortabt på dommens dag. Det er en virkelighed, som vi sjældent ønsker at forholde os til.

Hvad sker der med den uskyldige mand i Afrikas jungle? Vores kultur, følelser og fornuft skriger, at han må blive frelst. Paulus udfolder i Romerbrevets første og andet kapitel, at alle mennesker i deres samvittighed kender til Guds eksistens og ved, at der er forskel på godt og ondt. Derfor konkluderer han: "Når hedningerne, der ikke har loven, af naturen gør, hvad loven siger, så er de, uden at have en lov, deres egen lov. De viser, at de har den gerning, som loven kræver, skrevet i deres hjerte, og deres samvittighed optræder som vidne, og deres tanker anklager eller forsvarer hinanden – på den dag, da Gud dømmer det, som skjuler sig i mennesker, efter mit evangelium ved Kristus Jesus." (Rom 2,14-16).

Hvad sker der med den *uskyldige* mand i Afrikas jungle? Han bliver frelst! Problemet er bare,

at han *ikke eksisterer!* Det menneske, der aldrig hører Guds evangelium forkyndt, vil nemlig have et domsgrundlag: sin egen samvittighed. Og samvittigheden dømmer ham *skyldig!*

Fortabelsens virkelighed for de unåde er rystende, men sand. Samtidig er det et altafgørende element i Bibelens kald til global mission! Paulus ønskede at nå derud med evangeliet, hvor det ikke var forkyndt tidligere (Rom 15,20f) netop pga. den virkelighed.³

Der lever ca. 7,5 mia. mennesker i verden. Tallene forandrer sig hele tiden ift. befolkningsvækst og nye politiske situationer, men langt de fleste missionsorganisationer i verden beregner, at der er mellem 2 og 3 mia. unåde. Med "unåde" tænker jeg i denne sammenhæng på mennesker, der i praksis ikke har mulighed for at høre evangeliet, fordi der ingen kirke eller kristne er i nærheden.

I et land som Indien er der over 1,3 mia. mennesker, men kun knap 2,3 % kristne. I Tyrkiet bor næsten 90 mio. mennesker, men under

10.000 er ”evangeliske” kristne, ud over kirkerne i den ”ortodokse” tradition, som det er svært at angive et eksakt tal på. Ikke bare millioner, men milliarder går evigt fortabt, hvis Jesus kom igen i dag. Hører vi kaldet?

4. Guds smerte er vores kald

Den fjerde realitet bag missionskaldet ligger i forlængelse af de foregående. Følgende lille fortælling illustrerer, hvad der sker, hvis vi forstår betydningen af de tre ovenstående realiteter:

”Der kom en kvinde til den engelske prædikant Charles Spurgeon og fremlagde et personligt problem for ham: ’Denne tanke om, at alle vantro går evigt fortabt, den kan jeg virkelig ikke forlige mig med. Hvis jeg skulle tro på det, kunne jeg umuligt have ro i sindet.’ Spurgeons svar var enkelt, alvorligt og i dyb samklang med Bibelens vidnesbyrd: ’Hvem siger, at vi skal have ro i sindet?’”⁴

Kaldet vil opleves forskelligt afhængigt af, hvem vi er. Vi er ikke kaldet til at drive mission ud fra den smerte, vi føler, men ud fra det sindelag, Jesus viser: ”Da han kom nærmere og så byen, græd han over den ...” (Luk 19,41).

Vi kan ikke rumme og græde over alle fortabte mennesker i verden. Men Jesus gør det. Det er *den virkelighed*, vi må orientere os ud fra. Alligevel er det en bibelsk tanke, at nøden vil vokse, jo klarere vi ser virkeligheden, sådan som Gud ser den. Paulus skriver om sine jødiske landsmænd: ”Jeg har en stor sorg, der altid piner mit hjerte. Jeg ville ønske, at jeg selv var forbandet og skilt fra Kristus, hvis det kunne hjælpe mine brødre og landsmænd” (Rom 9,1-3). Den tone går igen i flere missionsange:

”Giv, Jesus, mig dit frelsersind
for slægtens sorg og harm!
Luk mig i dine smerter ind,
og gør mig stærk og varm!”⁵

Det er ikke en smerte, vi skal stampe op af jorden, men det er en virkelighed, som vi må leve i, idet vi tager imod Guds ord, beder over det, og på ny tager det til os.

5. Gud herliggøres, når mennesker kommer til tro

For det femte betoner Paulus, at han arbejder

for, at nåden skal nå ”til flere og flere og dermed forøge taksigelsen til Guds ære” (2 Kor 4,15). Gud frelser for *sit* navns skyld. ”For mit navns skyld holder jeg igen på min vrede, for min æres skyld lægger jeg bånd på mig” (Es 48,9).

Mission er ikke vores projekt, men Guds arbejde, der forøger hans egen ære. Guds herlighed, ære og storhed kan ikke blive større, end den allerede er, men menneskers taknemmelighed og lovprisning af Guds ære forøges, når mennesker omvender sig til Gud. For i det globale missionsarbejde er målet, at ”Hedningerne skal lovprise (græsk: *doxasai*, dvs. herliggøre, ære) Gud for hans barmhjertighed ... Igen hedder det: Glæder, I folkeslag” (Rom 15,9-11).

Den lovprisning af Gud – sammen med mennesker af alle folk, sprog og kulturer (Åb.7,9ff) – ser vi som kristne frem til. Det må motivere os til allerede nu at række ud til fremmede folk.

Vores kald?

Disse fem realiteter er først og fremmest et kald til *forbøn* for international mission og for de unåde. Jesus siger: ”Høsten er stor, men arbejderne få. Bed derfor høstens herre om at sende arbejdere ud til sin høst” (Matt 9,37f).

Jeg har hørt det formuleret sådan, at hvis vi ikke forstår, at evangeliet skal deles, så er spørgsmålet, om vi overhovedet har forstået evangeliet? Derfor er det næste ransagende spørgsmål, vi som kristne må stille os selv: Er jeg den arbejder, der skal gå? Enten ved at støtte økonomisk, ved at rejse ud eller på anden vis bære med? Kaldet former dit liv: dine prioriteringer, den måde, du bruger dine penge på, dine bønner og dit forhold til andre mennesker.

Mission er hårdt arbejde. Alle, der forsøger at nå andre med evangeliet, ved, at det giver modstand, smerte og bump på vejen. Men det er *samtidig* – og ikke i modsætning til det – en glæde. En glæde, der stikker dybere end overfladiske følelser. En taknemmelighed og en rodfæstet begejstring, der til tider stikker sit ansigt op, men ellers, meget af tiden, er som en dyb understrøm.

For vi kender missionens mål: menneskers frelse. Gud til evig ære og pris. ■

-
- 1 Ole Hallesby: *Fra bønnens verden*, Lohse 1987, s. 44-45. Min kursivering.
  - 2 En kinesisk tankeretning og filosofisk-religiøst system, der omfatter en mangfoldighed af guder, ritualer og metoder til opnåelse af udødelighed.
Fra: denstoredanske.dk/index.php?sideId=61777
  - 3 Vi ser også i hans breve, at han oplærte de nye kristne i troen. Det er to sider af samme overordnede mission.
  - 4 Mikkel Vigilius: *Ved evangeliets kraft*, LMBE 2005, s. 16-17
  - 5 SOS nr. 666, v. 2